Міністерство сільського господарства УРСР часто підмінює живе, конкретне керівництво безліччю всіляких наказів, директив, циркулярів. З настанням весни потік паперів збільшився.

(З листів до редакції)

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— СІЙСЯ, РОДИСЯ...

Перець

№ 5. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1953 р. РІК ВИДАННЯ XIII ЦІНА 1 КРБ.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

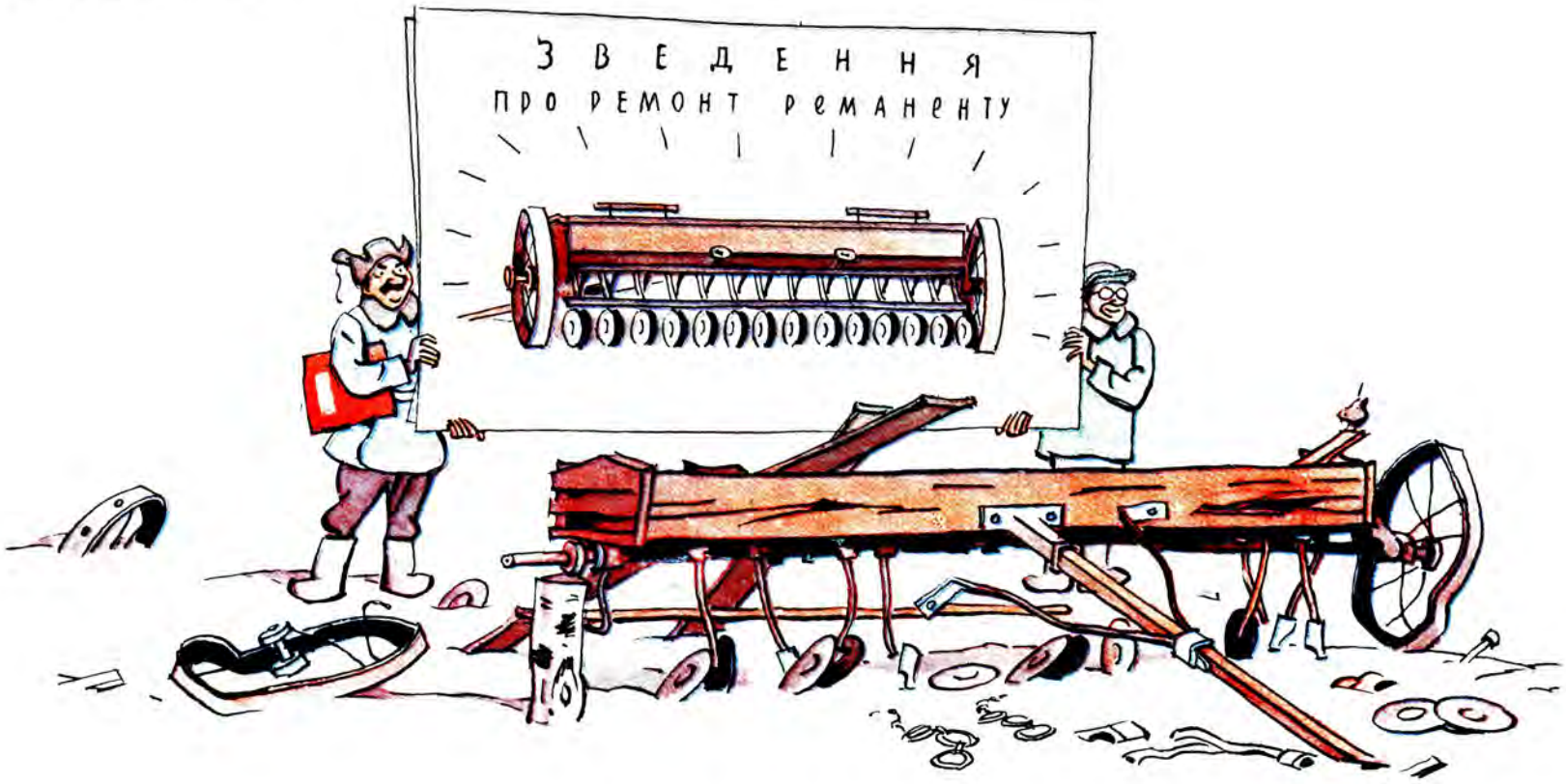

КРИВЕ ДЗЕРКАЛО

Здоровенькі були!

Лист до секретаря Н.-Волинського міськкому партії т. КОРОВКІНА та до міського прокурора т. ЛЕВЧЕНКА

Здоровенькі були, товариші!

Проїздив я оце через місто Новоград-Волинський. Місто, як місто. Незабаром воно буде, кажуть, трохи чистіше. Щасти йому на цій путі. Та справа не в цьому. Чистота, як кажуть, чистотою, а ковбаса — ковбасою. Яка, питаєте, ковбаса? А та, що нею торгує Фрегер у ларку № 3 і яку виробляє промкооперативна артіль інвалідів ім. Петровського. Мінська ковбаса.

— Чому, — питаю, — ви не загортаєте вашу ковбасу в папір?

— Нема, — одповідають, — у нас паперу!

— А чому нема?

— Нема, та й уже!

А потім один із новоград-волинців пояснив, чому нема у вашому місті паперу. Виявляється, що ввесь папір пішов на заяви вам про те, що робиться хоча б і в тій артілі ім. Петровського. Крадіжки, розбазарювання артільних коштів: і в ковбасному цеху, яким завідує Блувштейн, і в кондитерському цеху, де цукор іде на базар, а цукерки роблять із самого технологічного процесу, і в дамському цеху, яким керує Діна Мельцер, що за короткий час встигла набути собі будинок на 45.000 крб. і т. д. і т. ін.

У ковбасному цеху технологічний процес організовано так, що ковбаса виходить «мокра», за рахунок цієї «мокроти» зостаються «залишки» продукції, і ці вже «залишки» реалізуються через ларки, особливо через ларьок № 3, яким керує Фрегер.

Хіба ви не знаєте випадку, коли Фрегера було затримано при виході з ковбасного цеху з 10 кілограмами мінської ковбаси, яку йому без ніяких документів видав Блувштейн?

Що значить «без ніяких документів»?

Це значить — хапонув, украв!

У ковбасному цеху артілі виробляється ковбаса для приватних осіб, для спекулянтів. Перевірка цеху наприкінці 1952 року виявила 1.134 кілограми м'яса і 59 кілограмів сала — «нічиїх»...

Буряно хапає громадські кошти Діна Мельцер, яка завідує дамським цехом. Як? Вона не оформляє квитанціями замовлень з матеріалів замовців, а вся вартість роботи, яку, як ви знаєте, виконує не Мельцер, а робітники, члени артілі, — так уся вартість іде в кишеню спритної Діни Мельцер. От звідки в неї власний особняк.

Про все це мені відомо тут, у Києві, а ви цього не бачите в себе вдома, хоч сигналізували вам про все це не раз і не два.

Керівництво артілі (Гофман, Рєзник та інші) не те, що затискує критику, а й пікнути нікому не дає про те, що твориться в артілі.

Дуже багато, ще раз кажемо, пішло паперу на заяви до вас, тт. Коровкін і Левченко, про все це, але ви покриваєте й підтримуєте всю цю шатію.

Чимало писано вам і про діяльність знаменитого Юхима Йосиповича Шпігельмана, що майже три роки порядкував на лісодільниці «Укрпромзагу», що й гроші розкрадав і до плану на сотні тисяч карбованців приписував. Ну, зняли його з роботи, а він собі ходить по Новоград-Волинському та, посміхаючись, посвистує...

А ваша знаменита Людмила Федорівна Микуліна! На скільки тисяч вона у вас у райспоживспілці «накооперувала»?! Дійшла справа до того, що вона фіктивний промларьок у с. Катюха-Дуби відкрила, а насправді найдорожчий крам ішов новоград-волинській спекулянтці Цілі Вознюк через завбазою Грінштата. Ви про це знаєте? Знаєте! Здорово ж ви «покарали» Людмилу Федорівну: ви її завміськторгом призначили! Заховали від кари Людмилу Федорівну.

Дуже м'яке, дуже вже ніжне у вас, товариші Коровкін і Левченко, серце до хапуг, спекулянтів і жуликів.

Не такого на них треба серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

Капитон РУСІДЗЕ

ЧОМУ НЕ ПОВЕРТАЄТЬСЯ СТАРИЙ ХЕМЗЕ?

Уже три місяці ніхто не бачив дідуся Хемзе. Його дружина, сімдесятирічна згорблена бабуся, ходить од землянки до землянки й допитується в усіх про одне: «Скажіть мені, чому так довго не повертається Хемзе?.. Людоньки, скажіть мені, що вони зробили з дідом?..».

Що можуть відповісти їй люди? Адже ж вони самі не знають, що сталося з старим Хемзе.

Його з нетерпінням чекає не тільки стара дружина, а й усе село. «Потерпіть ще трохи, скоро повернеться дідусь Хемзе й принесе хліба», — обіцяють голодним дітям. «Дідусь Хемзе приведе лікаря й принесе ліки», — кажуть хворим. Тих, кого придушив боргами поміщик, утішають: «Поскаржитесь старому Хемзе, він вам порадить, що робити...». Діти перестають плакати, хворі сподіваються, гноблені кріпляться. Чекають на дідуся Хемзе. А дідусь не повертається.

П'ять-шість місяців тому до маленького турецького села приїхав Хасан Радак, кандидат у депутати меджлісу. Він, мабуть, довідався, що найповажнішою людиною на селі є старий Хемзе. І перша його стежка пролягла до діда. Своїх людей він залишив у дворі, а сам пішов у землянку до Хемзе й привітав його, як старого знайомого.

Старий Хемзе шанобливо привітав кандидата. Він наказав сусідському хлопчикові побігти на село й скликати всіх людей. Незабаром усі мешканці села, від малого до старого зібралися перед землянкою діда Хемзе. Збори відкрив староста. Один із супутників Радака звернувся до селян:

— Важко живеться нашому народові, — сказав він. — Більшість терпить од голоду. Урожай дедалі зменшується. Експорт нашого тютюну припинено. У містах і селах почалися різні епідемії. Якщо ми не проведемо серйозної реорганізації,— країна стане перед катастрофою.

Люди уважно слухали оратора й дивувалися, звідки він набрався сміливості відверто говорити правду. Багатії, що стояли окремо, іронічно посміхалися. А оратор вів усе голосніше й голосніше.

— Всі, хто прагне поліпшення теперішнього стану,— промовець уже кричав,— усі, хто зичить добра нашій Туреччині, всі, хто хоче, щоб народ наш жив щасливим, оддадуть свої голоси на майбутніх виборах за партію Хасана Радака, який віддано захищатиме в парламенті інтереси народу!

Спочатку заплескали в долоні тільки ті, хто стояв біля Радака. А потім оплески почулися й серед присутніх селян. Радак скинув піджак і циліндр, оддав їх одному з своїх людей, поправив окуляри і глянув своїми банькатими очима на селян.

— Друзі! — почав він.— На цих виборах переможе наша партія! Після цього ми здійснимо всі сподівання народу. От чому я прошу вас сміливо й одверто висловити зараз на зборах свої думки, поділитися зі мною своїми труднощами й побажаннями. Я все це собі занотую й після виборів, як ваш обранець, все здійсню. Чекаю ваших виступів!

Збори мовчали. Дорослі й діти дивилися на старого Хемзе. Він сидів, схиливши голову і втопивши погляд у потріскану від посухи землю. З поля дув гарячий вітер. Люди обливалися потом. Радак скинув білий жилет, дістав велику хустку і витер своє пітне, лисніюче обличчя. Потім звернувся до діда Хемзе.

— Пане Хемзе! Ваше слово буде для мене законом. Будь ласка, висловтесь!

Хемзе підвівся, тремтячою рукою погладив свою сніжнобілу бороду, глянув на односельчан і звернувся до гостей:

— Це не перші збори в нашому селі, пане! Не вперше чуємо ми подібні обіцянки, але здійснити їх...— Старий Хемзе махнув рукою, якусь часинку помовчав й сказав далі: — Ви хочете, щоб ми ознайомили вас з нашими муками? Всіх їх не перелічиш. Головні муки — це голод і хвороби.

— Вірно! — загомонів натовп.

— Щоб урятуватися від голоду, ми їмо траву, кору й кукурудзяне бадилля. Хіба це їжа? У нас немає ліків — хворі лікуються тільки сподіванками й помирають.— Дід Хемзе гірко посміхнувся.— Правда, люди в нас помирають спокійніше й тихіше, ніж у місті, бо їм тут не доводиться платити за три аршини землі. Отак ми народжуємося, не бачимо добра, помираємо й ховають нас без труни! Чи можете ви уявити собі більш дешеве життя?

Після цих іронічних слів один із тих, що приїхали з Радаком, вийняв фотоапарат і сфотографував діда Хемзе. Але старий не звернув на це уваги.

— У ваших словах, пане, помітне співчуття до народу,— закінчив Хемзе,— та чи буде все так, як ви обіцяєте?

Дід Хемзе залишився стояти, заглиблений у свої думи. Ніхто йому не аплодував, бо всім здавалося, що він хоче ще щось сказати. Не аплодували й Радакові супутники, хоч вони й користувалися найменшою нагодою, щоб надати зборам якнайбільшої урочистості. Та ось дід Хемзе несподівано сів. У натовпі запанувала тиша, яку порушив сам Радак. Спочатку голос його був ледве чутний. Але потім він розійшовся, замахав руками, розкричався й замовк лише тоді, коли захрип.

Він обіцяв народові все, аби тільки голосували за нього. У тумані його слів ввижалися машини з білими паляницями, цукром і рисом, лікарі у білих халатах несли хворим ліки, змінювалося лице села: замість землянок будувалися красиві двоповерхові будинки...

Другого дня виступ Радака й фотографія старого Хемзе з'явилися на першій сторінці столичної газети. За кілька тижнів у тій же газеті жирними літерами було надруковано повідомлення про те, що на виборах перемогла партія Радака і що сам Радак посів високий пост.

У зв'язку з цим повідомленням селяни знову зібралися у дворі діда Хемзе.

— Пан Радак,— сказав старий,— став депутатом. Ми виконали свою обіцянку. Побачимо, як здійснить свої обіцянки пан Радак і чи згадає він про нас взагалі...

Пан Радак і справді запам'ятав діда Хемзе, але забув про свої обіцянки. Те, що він його добре запам'ятав, підтвердилося три місяці тому, коли Радак надіслав на село свою машину й запросив діда Хемзе приїхати до міста.

Старого проводжало все село. Багато дечого просили його передати Радаку. Хемзе обіцяв про все поговорити з депутатом.

Радак прийняв Хемзе у своєму кабінеті, засланому килимами, посадив його й почав розмову. Хоч старого і втішила така тепла зустріч, але він турбувався, як би не забути про доручення своїх односельчан.

— Як там у вас на селі, пане Хемзе? — спитав Радак.

— Погано,— відповів Хемзе і встав. Але Радак не дав йому далі й слова сказати.

— Розумію, розумію. Голод. Почалися епідемії.— Він підійшов до столу, натиснув кнопку дзвінка й сказав секретареві, що став на порозі:

— Проведіть цього чоловіка до мого заступника. Скажіть йому, що старий потребує особливого догляду!

Старий хотів щось сказати Радакові, але той перебив його:

— Ідіть, пане Хемзе, й відпочиньте! А я тим часом зв'яжуся з відповідними інстанціями та виклопочу продукти й лікарську допомогу для вашого села. Ідіть!

«Це аллах чи людина розмовляла зі мною?» — подумав Хемзе. Він подякував Радакові й побажав йому доброго здоров'я.

Другого дня, прийшовши до міністерства Радак іронічно спитав свого заступника:

— Ви познайомились з паном Хемзе?

— Так, пане Радак, але...

— Краще було б,— перебив Радак,— щоб він зовсім не знав мене. Я то його знаю добре. Це підозрілий мужик, бий його аллах. Йому давно вже треба здохнуть, а він живе. Нічого йому не подобається. Це справжній політичний агітатор. Під час виборчої кампанії я їздив по країні й записував імена подібних політичних керівників. Якщо ми їх один по одному не перевішаємо, вони одного прекрасного дня здіймуть повстання!..

— Пане Радак, він...

Радак знову перебив його:

— Ви дали йому окреме місце?

— Звичайно, у першому відділенні серед політичних.

— Він сам?

— Так, в одиночці, але...

Радак розсердився:

— Що ви там алекаєте! Треба стежити за ним!

— Уже пізно, пане Радак!

Радак здивовано глянув на заступника.

— Сьогодні вранці його знайшли в камері мертвим.

— Так швидко? Гм... От що! Старий Хемзе до мене не приходив! Розумієте? Я не бачив ніякого Хемзе! Якщо хто питатиме, скажете, що машина зазнала аварії, а пасажири...

— Розумію, пане Радак.

Минуло три місяці, як ніхто не бачив дідуся Хемзе. Його дружина, сімдесятирічна згорблена бабуся, ходить селом, зупиняється біля кожної землянки й сумно питає:

— Скажіть мені, люди добрі, чому так довго не повертається Хемзе?

РЕКОРДИ ПО-ТУРЕЦЬКОМУ

Мал. Г. ЛОМІДЗЕ

— Ви тільки подумайте, як легко в Західній Німеччині якийсь Гехберг поставив світовий рекорд!

— А ти що, може позмагатися з ним хотів би?

— Куди там змагатися... Я вже давно перекрив його рекорд. Він проголодував 54 дні 4 години і 5 хвилин, а я голодую вже кілька років...

(З грузинського сатиричного журналу «НІАНГІ» — «Крокодил»).

ЗДАЛЕКА І ЗБЛИЗЬКА

Склалося так, що ні шахів, ні доміно не знайшлося. Щоб якось скрасити подорож, один з пасажирів запропонував розповідати по черзі веселі історії з життя. Сусіди по купе охоче згодилися. Першим взявся оповідати сіроокий чоловік з невеликими рудуватими вусами.

— Я розкажу вам свіжу бувальщину з нашого ж таки пасажирського побуту, — почав рудовусий. — Їду оце я з Каховки у відпустку. А пересадку робив на вузловій станції Знам'янці.

Дійшов наш поїзд до вузлової, вийшов я на перон, дихнув свіжим повітрям і прямую до вокзалу. Дійшов до дверей, а мені й кажуть: «Беріть ліворуч!» і показують на хвіртку. Через неї, мовляв, з перону виходити. Взяв я ліворуч. Пливуть люди, поплив і я з ними... Та тільки ми до хвіртки наблизились, як назустріч нам — теж пасажиропотік. Ну, тут мене закрутило, завертіло і понесло... Крутить, вертить, а проскочити у хвіртку ніяк не можу. Нарешті, приловчився і — туди, а назустріч мені чоловік з чималим клумаком. І застряли... Смик сюди, смик туди — не бере! Допомогли люди. Вони як натиснули, так полетів і клумак, і мій чемодан, і я за ним. Не встиг підвестися, бачу перед собою дебелого дядю. «На вагу, голубчику, на вагу!» — каже він мені. «Та я ж не на курорт приїхав, навіщо мені важитись?»—відповідаю. «Чемодан важте!» — гримнув дядя. А вага стоїть біля самої хвіртки, і поки я важив чемодана,— мені теж добре по боках наважили прохожі пасажири.

Ну, думаю — легше грішникові у рай проскочити, ніж у цю дірку з перона вискочити. Одірвав гудзика, який на одній нитці теліпався, та й пішов до вокзалу — уже з тилу. Просунувся у двері і оторопів... людей, як оселедців у бочці. Були там такі щасливі, що й сиділи, але більшість на ногах вистоювала, а старожили, так ті, як на пляжі, на підлозі розляглися і сплять.

Зміркував тут я: навіщо мені стовбичити, піду до вокзального ресторану та повечеряю. Проштовхуюсь. Дійшов до проходу, а там буфет, а біля нього повно людей, ще й пивні бочки дорогу загородили. Як знаєш, так і форсуй цей пивний рубіж.

Добрався до ресторану. Гай, гай! Таких хитрих, як я, там уже повно. Тіснота, як на базарі. Все ж таки пробився до столу, читаю меню. Меню аж на тридцять страв, а серед них навіть млинці з медом! Та не з медом мені повечерялося. В наявності був лише один гуляш, та й того спробуй діждатися. Як потім мені пояснили, гуляш чергував тут уже цілий тиждень.

Повечеряв злегенька... А потім згадав, що бачив біля перону будинок з вивіскою «Кімнати відпочинку» і швиденько подався туди. Та ба! Міг я тільки проспівати «Спать мені не хочеться і сон мене не бере»... бо виявилась там лише одна тісна кімната, і ні одного вільного ліжка.

Потрапивши на Знам'янку, пасажири намагаються скоріше втекти з неї. Але гостинна станція не так легко випускає своїх гостей. Квитків для всіх тут здебільшого невистачає і пасажири заздалегідь штурмують каси. Щоб навести лад, людей виводять на свіже повітря і вишиковують у чергу. Постоявши на морозі, вони починають грітися спочатку натискують один на одного, а потім спільними силами збивають з позиції чергового на дверях, і валом валять у приміщення. І знову біля кас — море хвилюється...

— Що ж тут веселого? — розчаровано запитали рудовусого.

— А може бути весело, — відповів він. — Я написав листа начальникові пасажирської служби Одеської залізниці т. Васильєву і порадив, щоб він теж зробив пересадку на станції Знам'янка. Тільки, щоб прибув він туди не начальником, а звичайним пасажиром. Уявіть собі, що буде, як він послухає моєї поради!

Тут у купе знялася суперечка: послухає товариш Васильєв поради чи ні? А рудовусий, запаливши цигарку, сказав:

— Я ще не закінчив. Вранці знайшов я начальника станції т. Іванова і начальника вокзалу т. Шарманова і розповів їм про свої враження. «Справді, далі їхати нікуди,— охоче згодилися вони.— Та скоро ми перейдемо в нове приміщення — тоді вже зразково обслужимо пасажирів. Он бачите, вдалині наш новий вокзал височить»...

Сам я будівельник і захотілося мені подивитися на нову споруду. Пішов. І що ж? Як дивитися здалека, то вокзал є, а як глянути зблизька, то ще не скоро він буде. Будівельники з усіх сил стараються, щоб скоріше його здати, та що поробиш, коли часто їм руки зв'язують...

Виконроб будівництва т. Майдуков цілу осінь труб добивався, щоб до зими прокласти водопровід і водовідлив. Та скільки він не трубив, нічого не витрубив. Дали труби взимку, коли вкладати їх не можна. Тепер робітники чекають весни. А дорогий час втратили. Хто ж винен? Одеське управління будівельно-відбудовчих робіт, де начальником т. Левін, і його «Будтехпостач», де начальником т. Котельников. Це такий постач, що часто з ним хоч плач. Треба форсувати роботу всередині вокзалу, а воно не форсується: то лісоматеріалу «Будтехпостач» не дає, то арматуру затримує...

Як видно, Левіну й Котельникову з Одеси не видно, що в Знам'янці робиться, а навідатись до неї вони ніяк не зберуться. А от начальник п'ятої будівельної дільниці т. Катчан тут же у Знам'янці сидить, але до новобудови теж великого інтересу не виявляє. Почала дільниця перон будувати — не закінчила, прокладає вона залізничні колії до вокзалу, але робота так недоладно йде, що справжній тобі тупик!

Рудовусий закінчив розповідь. У вагоні почалися гарячі дебати. Пішли гострі критичні виступи, бо всім хочеться, щоб Знам'янка скоріше мала новий знаменитий вокзал. А наприкінці пасажири ухвалили:— Розповідь рудовусого пасажира надрукувати в Перці.

На згадку усім тим, хто відповідає за будівництво Знам'янського вокзалу. Усім, усім — і тим, що в Знам'янці, і тим, що в Одесі.

Л. ГРОХА,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

ЗАДАЧА-ГОЛОВОЛОМКА

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Начальник райжитлоуправління: — Ремонтувати чи не ремонтувати?

. . . . . .

ЯК У ДЗЕРКАЛІ

«Уповноваженому куща ВРП ст. Ворожба.

На підставі плану заходів НЗ по культурному обслужуванню пасажирів на 1953 рік у відповідності з розпорядженням ЦЗ тов. Гундобіна № Д94593 від 5/XII-52 року пропоную Вам: дзеркало, що стоїть в парикмахерській ребром, поставити в нормальне положення.

Нач. вокзалу ст. Ворожба — ГОЛИКОВ».

Олександр МИХАЛЕВИЧ

Поганому виду нема стиду

Давно сказано: поганому виду нема стиду.

Найгірший вид сьогодні — у англійського лева, і стиду найменше — теж у нього.

Треба ж ото додуматись: розповзається по всіх швах Британська імперія, осідлав британського лева американський «друг», стьобає його в хвіст і в гриву, поганяє, та ще «по-дружньому» й промовляє: «Спершу ти мене повозиш, потім я на тобі поїжджу», — а в цей самий час англійські лейбористи вирішили всіх ощасливити:

— А ми нову програму склали!

— Яку програму?

— Як яку? У світовому масштабі! «До достатку в усьому світі!»

Їм би краще назвати свою програму: «Не до жиру, аби живу».

А вони — «до достатку»!

Що ж, розберемось в їхніх достатках...

Коли про підвищення родючості говорить, скажімо, колгоспний бригадир Олександр Басалін з радянської Баштанки, або підмосковний колгоспник, чи узбецький бавовняр, — тут міра ясна, перевірена і не раз підтверджена... Всім відомо, наприклад, що в новій п'ятирічці валовий збір зерна в Радянському Союзі заплановано збільшити в півтора раза, в тім числі урожай пшениці — на 55—65 процентів. Відповідно, і навіть ще більше, збільшиться й урожай всіх інших культур.

Так заплановано — так і буде в нас. Тисячі новаторів, уже сьогодні, перевершивши завдання п'ятирічки по врожайності, підкріпили це живим досвідом.

Досить чудну міру піднесення родючості вибирають для себе англійські творці достатків.

Власне, достатки лишаються на обкладинці програми. А далі на весь світ об'являється:

«Щорічного приросту продуктивності землі на два проценти важко досягти!»

Звичайно, важко досягти. Тільки не сказано: де?

Наші новатори з двома процентами приросту не примиряться, їм давай у п'ять, в десять разів більше.

А пограбований англійським левом (і американським вершником на ньому) голодний індійський селянин, — про який приріст продуктивності землі може він навіть мріяти сьогодні?

І не тільки індійський селянин. Правди про злиденне становище мільйонів дрібних фермерів — не приховаєш, і автори програми зітхають:

«Можна було б досягти колосального збільшення продуктивності, **якби** тільки нам удалося заохотити мільйони дрібних фермерів до поліпшення техніки».

«Якби»!..

Коли б та якби в роті росли гриби, то був би не рот, а... англійський достаток!

Неоковирна чергова програма британських лейббрехунів спирається на лицемірну обіцянку — гарантувати в другій половині XX століття «всі блага» дрібним фермерам, які, як відомо, в умовах капіталізму ніколи не зможуть вибитися із злиднів.

...І не встигши скомпонувати програму, лейббрехуни на весь дух заходилися її «здійснювати».

До достатку!

Одне «переможне» повідомлення переганяє інше:

...Відбулася в Лондоні чергова щорічна конференція англійської спілки фермерів. Голова спілки Джеймс Тарнер заявив, що Англія перебуває під загрозою нестачі продовольства, і нема ніяких засобів, за допомогою яких можна було б подолати подібну кризу.

До достатку!

...Англійська преса повідомила, що недавно під час сильного туману, який викликав різку зміну атмосферних умов, в країні вмерло до чотирьох тисяч хворих на легені, що втратили здоров'я через погані житлові умови, через важкі умови праці.

До достатку!

...Великі витрати на озброєння приводять до того, що рядові англійці харчуються дедалі гірше й гірше. Піднімаються ціни і скорочуються пайки, мізерні й без того... Тижнева пайка м'яса, яку нині одержує житель Англії, за розмірами ледве більша за коробку сірників. Він одержує всього до 250 грамів цукру, сто грамів маргарину, 50 грамів масла на тиждень. Однак є сім'ї, які не мають змоги викупити навіть цю мізерну пайку.

Буде достаток, уже в червні буде!

У зв'язку з коронацією королеви Єлизавети II, яка відбудеться в червні 1953 року, газети розтрубили, що в місяць коронації англійці «наїдяться по зав'язку». Висловлювалось безліч припущень, наскільки саме будуть збільшені норми продажу продуктів. І що ж? Міністр продовольства урочисто заявив недавно в палаті громад, що в місяць коронації англійці одержать додатково аж сто грамів маргарину і фунт цукру!

А англійські лейббрехуни лицемірно репетують:

— До достатку!

Катай, шквар...

Поганому виду — нема стиду!

Мал. М. КИРИЛОВА (м. Вінниця)

ГАДЮЧЕ ЖАЛО

НРАВИ ЇХНЬОГО СПОРТУ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Хеллоі Кажуть, що матч закінчився з рахунком 3 : 4?
— Так... У нашій команді залишилося три, а в їхній — чотири хокеїсти.

ПОВЕЗЛО

Мал. Л. КАПЛАНА

— З В'єтнаму я ледве ноги виніс.
— О, вам пощастило!..

ЗАХІДНОЄВРОПЕЙСЬКА ОБАЧНІСТЬ

Мал. К. АГНІТА

— Чого ви не затримаєте того хулігана?
— А може він американець?!

Ремкомпанія

Хто посміє сказати, що робота Могилів-Подільської міської ремонтної контори не варта доброго слова? Досить солідні люди, можна сказати, навіть авторитетні, про неї відгукуються дуже схвально. Хоч би той же Ротенберг — інженер міського комунального відділу,— хіба він може нарікати на роботу контори, яка йому відремонтувала його власний будинок швидко, доброякісно і казково дешево? Або начальник міського житлоуправління товариш Рогозний,— чи може він мати претензії до контори, яка так швидко управилася з його житлом,— переклеїла, перетерла, пофарбувала — цяцьку зробила з квартири?

Та спитайте навіть самого начальника контори Айзенберга. І він роботою задоволений. Адже контора йому відремонтувала квартиру так, що Айзенберг не впізнав власного кубелечка!

А батько комірника ремконтори Альтштута — так той ладен молитися на вивіску ремконтори, як на ікону. У нього на Грецькій вулиці є власний будиночок. Ремонтна контора цьому батькові (очевидно, за те, що він виростив такого спритного синка-комірника) спорудила навколо садиби монументальну кам'яну огорожу — і жодної копієчки не взяла з старого...

Хто скаже, що контора обслуговує тільки своїх ремонтних діячів та їх родичів? Нічого подібного! Коли заступник голови виконкому міськради т. Маслюк оселився у новій квартирі, незадовго до його вселення капітально відремонтованій, — хіба контора не вгатила двох з половиною тисяч карбованців на повторний ремонт, хіба вона не задовольнила його високих житлово-естетичних уподобань?

Один тільки зрив мав місце в практиці контори. Це було тоді, коли контора ремонтувала хороми секретаря міськкому партії т. Бурденкова. Хоча Бурденков поселився в квартирі, в якій щойно висохли свіжі фарби, довелося все переремонтовувати знову. Тисячу шістсот карбованців було витрачено, все обідрано й знову розмальовано — і все ж трапився зрив! Бурденков зажадав нових фінансових жертв, внісши цілий ряд глибоко продуманих пропозицій до штукатурно-малярних композицій.

Пропозиції безголосно було прийнято — і зрив ліквідовано.

Як же ця ремонтна контора зуміла досягти таких успіхів? Дуже просто. Весь секрет у згуртованості колективу, в тісних зв'язках між членами цього колективу. Кадри в конторі розставлено вдумливо і тонко. Завідуючий пилорамою Перельман має родича в бухгалтерії житлоуправління — головного бухгалтера Сару Гольденберг, інженер житлоуправління Бойко і бухгалтер ремконтори Ігнатова — родичі, Альтштут і Гузь — родичі...

Чи слід після всього сказаного розповідати про те, що будинки в місті не ремонтуються, що житловий фонд погано зберігається, що державне добро пропадає?...

Г. ПАВЛЕНКО.

●

ОТ ЯКБИ 1800!

РЖУ — це райжитлоуправління. В даному разі — Молотовського району, у м. Києві. Кожне РЖУ має рембудконтору. Кожна рембудконтора має начальника. Молотовська контора має начальника т. Розенберга.

Надбудував Розенберг п'ятий поверх на будинку в № 81-б по вул. Артема. Надбудував, сам там поселився, своїх співробітників заселив. Та й живуть. Сумують, що всього тільки 18 кімнат надбудували. От якби 1.800!

Капітально ремонтували флігель № 5 по Дикому завулку. Терміново, без кошторису, бо флігель той довели до такого стану, що от-от ляже й простогне: «Амінь!». Стара вчителька т. Бурчик (кв. № 7) прохала відбудувати балкончик, що вже зовсім згнив. Виконроб вирішив задовольнити законну просьбу вчительки і вивів «пальці» для балкончика. Розенберг розгнівався: «Хто дозволив виводити «пальці»? Спиляти!» Спиляли. Голова виконкому райради т. Чумак дозволив відбудувати балкончик, але коштом мешканців, бо балкона, мовляв, нема в кошторисі. Учителька Бурчик внесла до каси 1.040 карбованців. А кошторису не було ніякого взагалі. Чому — 1.040 крб., а не 3.040 крб.? Про те знає т. Розенберг.

Для того, щоб заграти «туш» такій своїй діяльності, Розенберг вирішив завести духовий оркестр. Для цього знайшли якогось Грицаюка «із своїми власними» інструментами і склали з ним умову, що він за три місяці навчить робітників грати. А тоді вже вони т. Розенбергові заграють туш. Наслідки — тихі. Злупив Грицаюк 1000 крб. державних грошей. Та і по тому! Навіть ніхто на балалайці не бринькнув.

Отакі порядки в цьому РЖУ!

С. МИХАЙЛЕНКО.

ПРО БАЗІК, РОЗЗЯВ І ГАВ

Мал. С. САМУМА

Спочатку він підібрав ключі до серця керівника установи...

...а потім і до каси.

ЗАСПОКОЇВ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Хто вам дав право базікати про такі речі?
— Не хвилюйтесь, я всіх суворо попередив, що це державна таємниця.

Мал. БЕ-ША

— Якою треба бути роззявою, щоб загорнути дитині сніданок у секретний документ? Де пильність, я тебе питаю!

МЛИН МЕЛЕ — МУКА БУДЕ, ЯЗИК МЕЛЕ — БІДА БУДЕ...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

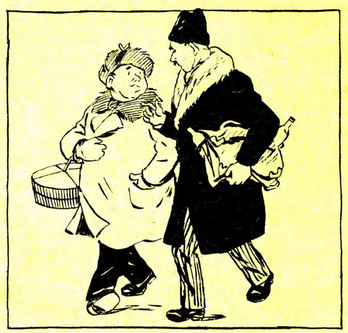

— Будь другом! Якщо на іменинах я почну розголошувати таємниці, — наступи мені на ногу.

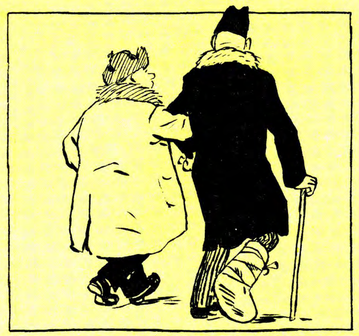

. . . . . .

Князьок

Як це не дивно, на Львівщині, під тінню крислатих лип, збереглося до наших днів удільне князівство. Це князівство зветься Адамівським господарством відгодівлі худоби.

Під високою рукою короткозорого обласного керівника Маньківського сидить в Адамівському уділі князьок Станіслав з династії Блашківських.

В XI столітті Святополк Окаянний проголосив:

— Ізоб'ю всю братію свою і пріму власть єдін!

По його стопах пішов і наш сучасник — князьок Станіслав Блашківський. Він «ізбив» за 2 роки всю «братію», яка могла стати на заваді його єдиновладдю, і набрав собі штат з відданих людей.

До почту Блашківського входять: бухгалтер Чорноус, комірник Гринчак, касир Сейко і агроном Соловйов.

Вони, використовуючи першу-ліпшу нагоду, прославляють князька. Це підлабузництво дає змогу Чорноусу, Сейкові, Соловйову, за прикладом Блашківського, надурняка відгодовувати власну худобу і птицю.

Завдяки феодально-князівським вправам всевладного Станіслава, довірене йому господарство за 2 останні роки дало 200 тисяч карбованців збитків, перевитратило 482 центнери кормів, а план відгодівлі худоби виконало ледве на 79 процентів. Зате план відгодівлі власної худоби Блашківського і його присних пере-пере і перевиконується.

За два останні місяці 50 радгоспівських свиней нібито з'їли 14 тонн різної дерті, картоплі і, не прибавивши у вазі, кричать, як ошпарені.

— От смерди чортові, — каже Чорноус, — кричать, як полонені хозяри! Доведеться знову вибраковувати—у додаток до 79 уже вибракуваних.

Князьок Блашківський бере з комори пшеницю, свинину, борошно за копійки, роз'їжджає в особистих справах на радгоспному автотранспорті, обробляє свій город радгоспівськими кіньми. Одне слово — удільний князь і тільки!

Критики він боїться, як міжусобної війни. Тим-то, коли робітники радгоспу хотіли скликати справжні, а не підтасовані, загальні збори, князьок засипав клуб зерном і поклав край спробам «міжусобиці».

Фураж тут часто одержують «невідомі особи», підсвинки зникають «невідомо» куди. Це князьок своїм друзям підкладає свиней у прямому розумінні. А от керуючому обласною конторою «Заготскот» т. Маньківському він, здається, підкладає свиню символічну.

М. КАРПОВ,
М. ТРАВНЕВИЙ.

●

ПІДРІЗАНІ КРИЛА

Віють вітри, віють буйні... А от, уявіть собі, покрутити крила вітродвигуна ТВ-8 — не можуть.

Не можуть, бо вітродвигун той не стоїть, а лежить на подвір'ї колгоспу ім. Сталіна, Народицького району, Житомирської області.

Вітродвигун ТВ-8 міг би качати воду на тваринницькі ферми, а не качає. Міг би давати електросвітло, а не дає. Міг би січку різати, а не ріже... Багато чого міг би робити вітродвигун, а не робить. І саме це його ріднить з директором Народицької МТС т. Андреєвим. Бо і він повинен був протягом кількох місяців змонтувати вітродвигун ТВ-8 і поставити його «на ноги». Два роки вже скоро мине, а т. Андреєв у колгосп не потикається.

У колгоспі ім. Орджонікідзе, Лохвицького району, Полтавської області, теж є вітродвигун, але він там не лежить, ні! Він стоїть, але теж нічого не робить.

Коли подме вітерець, то чути, як двигун жалісно наспівує:

— Чому мені, боже, ти крилець не да-ав?

Звичайно, розумніше було б адресувати цю скаргу не богові, а директорові харківського заводу «Тракторзапчастина» т. Роллеру. Бо ж саме він підрізав крила вітряку тим, що не висилає пружин.

Замість них завод шле колгоспові мудрі листівні поради: «На крила можна пристосувати пружини хвоста»...

А як же тоді з хвостом бути?

Славнозвісний Охрім теж колись на такий манір латав свою свиту. Тільки та свита, мабуть, дешевше коштувала, ніж вітродвигун. За нього завод «Тракторзапчастина» одержав 24.000 карбованців.

Віють вітри, віють буйні і на степових просторах Одещини. Але ніякий вітер, ніяка буря не покрутить крил вітродвигуна, придбаного колгоспом села Піщаного, Піщанського району.

Закупив колгосп вітродвигуна ще на початку 1952 року. Редуктор негайно перевезли в село, а всі інші частини двигуна залишилися на станції. Лежать вони там ще й досі, іржавіють.

...Отаке іноді трапляється з вітродвигунами, коли вони потрапляють до рук людей, що звикли кидати на вітер і слова, і гроші.

П. КОНЧАКІВСЬКИЙ,
М. ДЕНИСЕНКО,
Д. ІВАНЕНКО.

Аред ВАЙН

Підзаголовок

— Ти тільки поглянь, що він пише, цей Джон Уїлсон! — гнівно сказав Робінс, махнувши журналом.— Написав такий кошмар, що читати гидко! А ще вважається фермерським письменником. Сам, кажуть, покуштував нашого життя! А замість повісті — суцільна пропаганда. Він продався босам, цей Джон Уїлсон!

— Ну-ну, тихіше,— сказав Генрі, встромивши вила в купу прілої соломи, біля якої він порався.— Не треба ображати старого Джона! Він завжди був товаришем бідних. Він чесна людина, запевняю тебе. Він не може написати неправду.

Робінс розлютувався. Він штовхнув ногою порося, що пробігало повз них, і розгорнув журнал.

— А це ти читав? — закричав він. — Щоб написати таке оповідання про простого фермера, ветерана війни! Та ще назвати його: «Таке трапляється досить часто»! Та після цього найкраще підійде для автора ім'я: «Зрадник»!

— Ти розкажи толком, в чім там справа?

— Якийсь Гопкінс, фермер, рядовий солдат американської армії, повертається після війни з Європи додому, в Арканзас... І одразу ж на нього починають сипатись всякі блага: йому дають позичку для наладження справ на фермі, він купує реманент, і компанія погоджується продовжити прострочений платіж, у нього виростає чудовий урожай, і він продає його за хорошу ціну. Ти чував щось подібне коли-небудь? Га?! От чого накрутив твій «чесний Джон» у своєму оповіданні! Позичка, продаж урожаю... Та фермери давно забули, що це таке! У мене п'ятий рік урожай іде весь, до останнього зернятка, на покриття боргів! «Не ображай старого Джона»! А знаєш, що там далі відбувається в цьому оповіданні? Ніяких ознак кризи, повне процвітання, ціни на пшеницю і кукурудзу не падають, фермери починають добре жити... І грошей у Гопкінса вистачає,— чуєш, Генрі?— вистачає на те, щоб дати освіту двом дочкам! Ха-ха-ха!

— Тут щось не так, Робінс, — сказав Генрі, набиваючи люльку,— ти щось плутаєш! Джон Уїлсон не міг написати таку нісенітницю.

— Я плутаю? Ну, знаєш, друже, ти багато собі дозволяєш... Ось цей кошмар! Дивись — чорним по білому: «Таке трапляється досить часто»!

— Дай подивитись! — Генрі взяв журнал.

— Продався Джон Уїлсон! — махнув рукою Робінс. — А який хороший був чоловік!

Генрі засміявся.

— Ти погано читав, друже! — сказав він. — Ти звернув увагу на це?

— «Таке трапляється досить часто», — прочитав Робінс.

— Ні, старий, — все ще сміючись, сказав Генрі,— це ти прочитав заголовок. А ось, читай підзаголовок. «Казка»! Ясно? Тільки в казках такі речі трапляються. Це казка, друже!

— Так... Не помітив я... Чорт візьми! — розгублено посміхнувся Робінс. — Молодчина Джон! Вміло він обкрутив видавців круг пальця! Хороша казка!

Переклад з англійської.

У КОРЕЇ

Мал. М. ЛАПТІЯ

Туди...

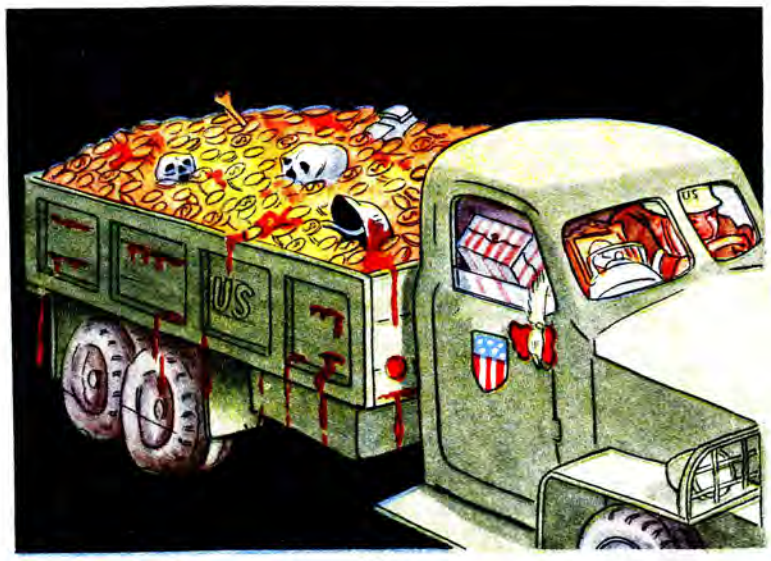

Назад...

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Сергій ШВЕЦОВ

„ЗАКРИВАЧІ"

Як повідомляє газета «Аванті», за наказом начальника поліції Рима, поліцаї закрили папером вітрину газети «Нотіціє совєтіке», на якій були виставлені знімки з життя Радянського Союзу.

Даремно орди вражі вили
Про «закриття» Країни Рад!
Уже не раз шматки летіли
Від завойовницьких армад.

Нові часи — нові картини:
«Закривачам» лихим тепер
Дивитись страшно на вітрину,
Присвячену СРСР.

Дали поліції роботу —
Піднято цілий батальйон,
Щоб екстрено закрити фото,
Де видно славний Волго-Дон.

Хоч поліцаї, як пантери,
Готові рвати і крушить,
Та навіть тоннами паперу
Їм Волго-Дону не закрить!

Переклад з російської.

МУДРІСТЬ ПОПИХАЧА

Кореспондент реакційної американської газети «Ньюс-Уїк» Арманд де Борхгрив недавно здивував своїх найпришелепуватіших земляків. Цей писака легко й просто винайшов рецепта, за допомогою якого, на його думку, можна негайно розв'язати всі конфлікти в Африці і зробити колонізаторів улюбленцями поневолених народів і племен. Він скомпонував для своєї газети сенсаційний репортаж під заголовком «Чому в Конго всі щасливі?»

«Тому Конго стало «земним раєм», — розповідається в репортажі, — що бельгійський уряд дуже мудро там порядкує. Він робить все для того, щоб тубільці лишалися неписьменними... Там жодному тубільцеві не дозволяється нікуди виїжджати, бо зносини з зовнішнім світом деморалізують дітей природи... Тубільцям показують тільки найневинніші документальні фільми... Не допускають до їхнього слуху жодної чутки про події в інших краях. Жодного тубільця не пускають туди, де живуть білі...».

Тримати в темряві населення Африки, — ось до чого зводиться мудрий рецепт попихача колонізаторів пана Арманда де Борхгрива.

Це «відкриття» можна було б назвати смішним, якби воно не було таким диким і безглуздим.

КРАМОЛЬНИЙ КЛАСИК

Паризькі газети повідомляють, що в горезвісну комісію по розслідуванню антиамериканської діяльності надійшла тривожна заява про підривну діяльність людини, яка користується великою популярністю не лише у Варшаві і Пекіні, а й у самій Москві. Ця небезпечна особа якось примудрилася пролізти в Голлівуд і написала вже кілька сценаріїв. Нині реалізується сценарій цього автора під назвою «Трудівники моря».

Запопадливий донощик явно перестарався. Трудівники Голлівуду, безумовно, докладуть всіх сил для того, щоб зробити з відомого твору Віктора Гюго (у доносі йдеться про нього) фільм, який цілком і повністю задовольнятиме смаки і уподобання таких бовдурів, як автор доносу.

В одне перчан

МОРСЬКА ІДИЛІЯ

«О, прекрасне, чарівне Чорне море! Ти владно вабиш начальника лікарсько-санітарної служби. Зачарований тобою, він завів рибальське підсобно-фіктивне господарство. Числиться господарство за дитячим кістково-туберкульозним санаторієм, але з кожних п'ятьох упійманих рибок всього одна іде дітям, а чотири — наліво. 24 тисячі карбованців було вгачено на майно для рибальського господарства... Задля тебе, море, Василь Іванович довгими днями і тижнями протягом трьох років просиджує в рибальському курені, який тільки числиться на балансі санаторію, а в дійсності вже три роки неподільно служить вельмишановному Василеві Івановичу — відомому в Одесі риболову. Тільки через тебе, о, море, Василь Іванович так часто розгулює на моторному човні, палить державний бензин, який йому ні копійки не коштує».

Так оспівується діяльність начальника лікарсько-санітарної служби Одеської залізниці Молочкова у фейлетоні П. Дмитрієва «Морська ідилія», вміщеному в газеті **«Черноморский гудок»**.

Всю енергію, весь вогонь своєї душі віддає цей начальник азартній справі залучення свіжої рибки у власну юшку. Організувавши приватну «рибальську артіль» під державною вивіскою (щоб фінінспектори не турбували!), оснастивши її за державний рахунок човнами й сітками і побудувавши згаданий у фейлетоні курінь, Василь Іванович не вгамувався. За державний кошт підвів він до куреня і водопровід, бо з морської води юшки, як відомо, не звариш. Енергійний рибалка буквально заганяв машину швидкої допомоги, гасаючи від власної квартири до куреня. За попередніми підрахунками, тільки за дев'ять місяців він спалив 1.900 кілограмів бензину, не заплативши за нього ні копійки.

«Радість і горе шле людині море!».

Таким сумним акордом закінчується фейлетон. У дитячому санаторії порушуються елементарні вимоги санітарії, погано поставлено догляд і виховання дітей. Але це мало хвилює душу відважного моряка, винищувача кефалі, камбали і крабів!

Як це не дивно, фейлетон «Морська ідилія» не порушив мирного життя-буття Василя Івановича. Спочатку, правда, була наступила чорна хмара, але вона потихеньку-помаленьку розтала, з вітром розвіялась.

Начальник Одеської залізниці т. Сущенко видав наказ про ліквідацію «артілі» і розпорядився передати її інвентар спортивному товариству «Локомотив». Наказ начальника — закон. Його треба виконувати. Але не такий Василь Іванович, щоб просто змотати свої вудочки. Ні, «моряк не плаче і не втрачає сили духу»... Він якось потихесеньку підплив до добросердого заступника начальника залізниці Трофимова, почав його упрошувати, благати, намалював перед його зором спокусливу картину наступного рибальського сезону— і все залишилось по-старому.

Отож і вийшло так: газета собі пописує, начальник залізниці — накази підписує, а начальник лікарсько-санітарної служби Молочков своє знає: чекає-виглядає того радісного дня, коли, випустивши на голубі простори човни, знову можна буде розважатися на лоні природи і наживатися за рахунок держави...

„МУДРЕ" РІШЕННЯ

— Ні, не можу я без музики вареники їсти, — сказав одного разу жінці голова босівського колгоспу ім. Свердлова т. Пічкур.

— Велике діло! — зраділа жінка. — Адже за згодою правління купили радіоприймач «Тула», то ти б і захопив його додому.

— Оце ідея! Ти в мене, єй-єй, геніальна подруга життя. От підказала, так підказала!

Почули колгоспники, що радіоприймач з правління зник, та до голови:

— А де ж те радіо, що колгосп придбав?

— Радіо поки що грає в мене дома,—відповів голова. А потім додав: — Ви всі зайняті роботою в артілі, а моя жінка в колгоспі не працює, часу в неї доволі, нехай вона й слухає.

Ану, хто ще мудріше Пічкура придумає?

(«Наш Перець» — газета «КОЛГОСПНИК ХРИСТИНІВЩИНИ», Київська область).

ПІДГОТУВАЛИ, ТА НЕ ПОКАЗАЛИ...

У Київському драматичному театрі ім. Лесі Українки не в пошані критика й самокритика.

Тут виходить стінгазета «Театр» з сатиричним куточком «Племінник Крокодила». Але протягом довгого часу гостра критика не знаходила собі куточка навіть у цьому куточку. Та оце недавно редколегія набралася духу й вирішила показати — хто і що заважає розгортанню гострої, принципової критики в колективі працівників театру.

Редколегія стінгазети підготувала отаку карикатуру. Підготувала... але читачам не показала.

Чому? Про карикатуру спочатку розказали секретареві Ленінського райкому партії т. Будкевичу. А т. Будкевич подумав і сказав:

—Не раджу вміщувати. Надто різко! Просто у вас не було каналів для розвитку критики...

Воно й правда! Звідки їм, тим каналам, взятися, коли навіть секретар райкому партії своєю «порадою» і тирадою про канали примудрився загатити свіжий струмок критики?

Директор театру т. Гонтар. — Чого ж ви не критикуєте, товариші?

РОЗМОВА БІЛЯ ФЕРМИ

Тваринницькі ферми колгоспу ім. Чапаєва, Народицького району (голова правління т. Лазаренко), не підготовлені до зими. До того ж тут нема кормозапарників. Телят годують сухою січкою. Тому вони вкрай виснажені. **(З листа сількора).**

ЗООТЕХНІК З РАЙОНУ. Чого це у вас, товаришу голово, нема кормозапарників?

ЛАЗАРЕНКО. Ой, не до запарників мені! Я й без того запарився.

ЗООТЕХНІК. Зачекайте, на звітно-виборних зборах вам ще не таку парню влаштують. Довго згадувати будете...

(«Поліська Терниця» — газета «РАДЯНСЬКА ЖИТОМИРЩИНА»).

СУДДІ І СПАДКОЄМЦІ

Під таким заголовком вміщено фейлетон у сатиричному кутку **«Перчиця»** (газета «ВІННИЦЬКА ПРАВДА»). Ось про що розповідається у фейлетоні.

До Вінниці приїжджає якась Рухля Труб і розвиває тут кипучу діяльність. Вона риється в архівах, радиться з юристами, щодня ходить до колегії адвокатів...

І ось Труб подає до суду заяву, щоб їй присудили в селі Стрижавці будинок, який нібито колись належав її тітці.

Що ж робить суд? Не довго думаючи, присуджує їй цей будинок. Що ж робить Труб? Продає будинок і береться до нової справи.

Почула вона, що у Вінниці по вул. Некрасова в будинку № 61 колись проживали якісь Труби. І цей будинок Труб відсудила. І третій будинок на вул. Заводській заграбастала і до четвертого — на вул. Островського — добралася. 22 рази розглядав суд справу про цей будинок і все ж таки не витримав — здався: віддав будинок і флігель Рухлі Труб.

Тепер у спритної шахрайки одна турбота — збирати з жильців данину.

Фейлетон закінчується так:

«Виходить, що завдяки суддям-ротозіям, які лінуються розібратися у справі, тихесенько живуть собі паразити, дармоїди».

Секрет «успіху» рідкісної шахрайки розкрито цілком правильно. Жаль тільки, що в фейлетоні не названо імен суддів. Адже їхнє тюхтійство не менш ганебне, ніж витончене шахрайство приблудної Рухлі Труб.

ПІДВІВ...

Мал. БЕ-ША

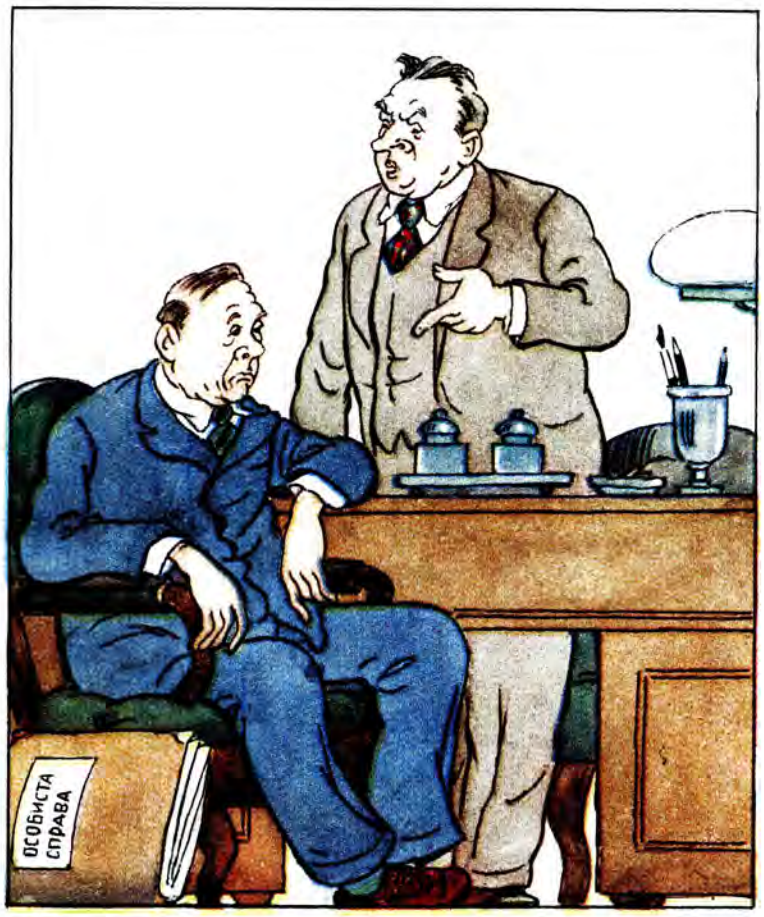

— Ви рекомендували Карпенка, як хорошого працівника, а він на перших же зборах розкритикував мене... Соромтеся!

ШАХРАЙ В МАРИНАДІ

Коли директор Сквирського плодоконсервного комбінату Мостицький приймав Кофмана на роботу, він не стільки думав про те, чи уміє той консервувати ягоди і варити варення, скільки про те, чи можна з ним «кашу зварити».

— Кашу? — запитав Кофман.— Ой, хай його маму мордує, зі мною дві каші варити можна, дві! — І тут же наочно продемонстрував:

— Беремо на переробку яблука. Половину продаємо. Решту переробляємо на сік. Хоп-хоп-хоп — вливаємо у віджимки 5 тонн «вітаміну ве», тобто води. І що ми маємо? Я маю повний вихід соку, маю мотоцикл і запасну суму грошей на хабар ревізорові. А там, де я маю, там мій директор теж матиме...

За короткий час цей експериментатор нахапав 38 тисяч карбованців і обпікся на тому, що намагався дати хабаря ревізорові.

Всі районні керівники давно знають, що Мостицький — хапуга, порушник радянських. законів.

Давно вже треба було «законсервувати» цього фрукта, але секретар райкому КП України т. Алексєєва обрала інший шлях: вона замаринувала і заморозила справу про дії шахрая Мостицького.

Ну й розходився він після цього, розперезався: ми кислиці — знай нас, з нас квас!

Тут уже й Алексєєва вирішила, що Мостицького слід покарати, ну, хоч би зняти його з роботи.

Але тут уже справа вперлася в голову Київської облспоживспілки т. Чащина. Цей не хоче знімати з роботи сквирського плодокомбінатора і все...

Невже-таки справді все?

ПРОЛАЗА

ДУБЛЯНСЬКИЙ райпромкомбінат (Дрогобиччина) має лісопилку і млин. Млин колись належав багатієві Зачкевичу В. К. Та минулися старі роки, коли йому розпирало боки! Нині Зачкевич не власник, а... начальник усіх виробничих цехів комбінату, лісопилки і млина.

Цей пролаза з млина тягне корми для своїх трьох свиней, тягне паливо, безплатно живе у державній квартирі, привласнює гроші, зібрані за помол і розпилювання.

Ну зовсім забув хапуга, що живе не за старих часів. А в районі чомусь ніхто не хоче привести його до пам'яті!

НАГОРОДИВ!..

ГРОШОВА премія — це нагорода за добру роботу. А що міг зробити з преміальним фондом директор Буялицького (Одещина) бавовноочисного заводу Федот Захарович Пєший, коли завод та його заготпункти виконали план всього на 1,9 процента? Невже допустити, щоб преміальні гроші були списані, як невикористані? Подумав-подумав т. Пєший і не допустив! Роздав підлеглим понад 20 тисяч карбованців преміальних. Отак нагородив за 1,9 процента!

Страшно подумати, що станеться, коли план буде виконано процентів на двадцять. Де ж тоді Федотові Захаровичу грошей на премії наберуть?..

Тепла пазуха

Приказка каже: «Живе, як у батька за пазухою». Та не знайти кращої пазухи, як у Григорія Дмитровича Капличного — директора Новобузького зернорадгоспу. Велика в нього пазуха і тепла. Всім рідним і близьким знайшлося місце в ній.

Дочку Галину Капличний посадив бухгалтером, зятя Кузьменка поставив обліковцем, звільнивши попереднього обліковця «за скороченням штатів». Влаштувавши зятя, подумав і про свата Миколу Кузьменка. І цьому тепле місце знайшлося. І про сватового сина Анатолія потурбувався — призначив його завідувати німим радіовузлом. Не забув і про кума Ляхова — доручив йому завідувати коморами. І кумасю — дружину головного бухгалтера Задорожнього — не скривдив, віддав у її розпорядження дитячі ясла.

Знайшлося місце в пазусі і для родичів секретаря парторганізації радгоспу Насті Іванівни Пінзул. Брат її чоловіка Мартишко завідує бібліотекою, а невістка Бабій Олександра — касир радгоспу.

Притулилася в пазусі і дружина старшого агронома Наталія Василівна Бурназакі. Вона — секретар радгоспу.

Часто Капличний каже: нащо й клад, коли в сім'ї лад. І справді, в сімейці один одного захищає, один одного покриває, а коли хто-небудь із робітників наважиться з критикою виступити, то такого як почнуть скубти, — тільки пір'я з нього летить!

У сім'ї — лад і благоденствіє, а в радгоспі — повне безладдя. Пропадає кукурудза, яка залишилася в степу зимувати. Реве голодна худоба за тими кормовими буряками, морквою і картоплею, які в землі померзли.

Радгосп терпить збитки, а Миколаївський обласний трест радгоспів терпить директора Капличного. Директор тресту т. Блажко лише раз за разом попереджує Капличного, а той і вухом не веде.

У грудні минулого року колегія Міністерства радгоспів УРСР заслухала на засіданні звіт Капличного. І теж попередила його. В останній раз! А Капличний вважає, що й колегія йому не указ — і в радгоспі все йде по-старому.

Ви чуєте, керівні товариші з міністерства? Агов!

Л. ПРОКОПЧУК.

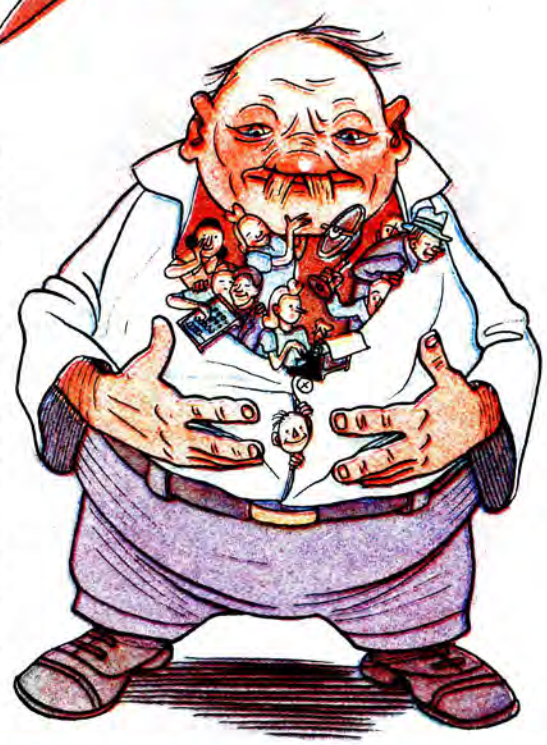

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Повідомляю тобі про смерть кози, яка сталася в парикмахерській с. Лихівки. Не подумай, Перче, що коза прийшла сюди стригтись-бритись, а перукар Ольф Захарович Некрасовський ненароком зарізав її.

По-перше, коза прийшла до парикмахерської не сама, а її привів сюди Некрасовський. По-друге, він зарізав тут козу не ненароком, а зі злим умислом: продати її м'ясо

й шкіру. По-третє, він зробив це після роботи, коли всі клієнти розійшлися з парикмахерської й не заважали різати козу й білувати, як на бойні. І, по-четверте, він не одну козу зарізав тут. Кажуть люди, що така ж доля спіткала й кабана.

З цього повідомлення, Перче, тобі ясно, що наша парикмахерська стала філією скотобойні.

Н. МИКОЛАЄНКО.

Дніпропетровська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Чи чув ти, Перче, сумну новину? У директора Купчинської МТС Третяка — бадьорий настрій і в головного інженера МТС Задирайка — теж настрій піднесений.

Вони вже два роки обіцяють механізувати водопостачання тваринницьких ферм артілі «Перемога». Через них псується в артілі вітродвигун, динамомашина та інше цінне устаткування, яке коштує десятки тисяч карбованців.

Вони ж зірвали й механізацію ферм у колгоспі ім. Кагановича.

І, уяви собі, обидва почувають себе досить бадьоро, ніби нічого й не сталося, — посміхаються, виправдуються, обіцяють.

Зіпсуй їм, Перче, їхні бадьорі антимеханізаторські настрої!

В. ДУБРОВІН.

Буський район,
Львівської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Весною і восени головна вулиця м. Сніжного, висловлюючись фігурально, виходить з берегів. Буквально це значить, що під час відлиги та дощів вулиця перетворюється на величезну калюжу.

Райрада нічого не робить для впорядкування вулиці. Голова виконкому І. І. Чмельов пустив цю справу на самоплив.

Сам плаває на цій вулиці і інших примушує плавати.

В. РИЛЛО.

м. Сталіно.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Перед тобою споруда, яку виконком Рафалівської райради почав будувати на всякий пожежний випадок і мав намір назвати пожежним депо. Згідно рішення виконкому, будівництво мало закінчитись 1 грудня 1948 року.

Воно фактично тоді й закінчилося. Але депо здати в експлуатацію не вдалося з тієї простої причини, що над ним не було ні стелі, ні даху.

Чотири роки стоїть депо так, як ти бачиш його на фото. Чотири роки в ньому ноги людської не було, а на п'ятий рік, нарешті, завітав голова виконкому райради т. Тихончик.

Глянув угору й заспівав:

— Дивлюсь я на небо та й думку гадаю...

Побажай йому, Перче, швидше додумувати і добудовувати. На всякий пожежний випадок.

С. КРИВЕНКО.

Ровенська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ До ПЕРЦЯ надійшов лист про те, що на Нікопольському рибному заводі псувалася риба, а директор заводу Чернишов приховував це, списував втрати за рахунок виробництва. Перевіривши факти, вказані в листі, Міністерство рибної промисловості УРСР зняло Чернишова з роботи.

★ Мешканці м. Запоріжжя поскаржилися ПЕРЦЮ на погану організацію трамвайно-тролейбусного руху в місті. Обговоривши це питання, виконком міської Ради зняв з роботи головного інженера Трамвайно-тролейбусного управління Гордієнка за ігнорування правил технічної експлуатації та ремонту трамваїв і тролейбусів.

★ До редакції надійшов лист про неподобства на заводі черепашкових розробок (Біляївський район на Одещині). Наказом по тресту «Нерудстінматеріали» директора заводу т. Андрюшкіна з роботи знято.

★ ПЕРЕЦЬ одержав листа про зловживання начальника Фундуклїївської електростанції Кравченка. Як повідомив прокурор Одеської залізниці, слідство підтвердило факти, вказані в листі. Лінійний суд засудив Кравченка І. А. до дванадцяти років позбавлення волі з конфіскацією всього належного йому майна.

★ Голова колгоспу ім. Молотова (Липово-Долинський район) Демченко порушував Статут сільськогосподарської артілі, а керівники району покривали його злочини. Колгоспники написали про це до ПЕРЦЯ. На прохання редакції, Сумський обком партії розслідував і розглянув цю справу. Рішенням бюро обкому голові колгоспу Демченкові оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. За приховування випадків порушення Статуту в районі і особисту участь у цих порушеннях першого секретаря Липово-Долинського райкому КПУ Гриценка та завідуючого сільськогосподарським відділом райкому Громика знято з роботи і виключено з партії.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Якби ти знав, що то за щедрий чолов'яга — директор Чуднівського відгодівного пункту Г. Й. Орел! Роздає він наліво й направо все, що має, своє й державне. Дійшов до того, що власну пасіку віддав охоронникові Іванові Катюсі. Роби з бджолами, мовляв, що хочеш, тільки мед мені віддавай. Захопив чверть гектара городу і віддав працівникам пункту: працюйте, обробляйте, мені можете віддавати тільки городину. Тягне з пункту корми, але сам, звичайно,

їх не їсть, — все віддає власній корові і кабанчикам. «Відгодовуються» біля нього, тягнуть з пункту, аж надриваються, і його любимчики — працівники пункту Веселовський, Криворучик, а особливо родич дружини директора — бригадир по відгодівлі Гранкін.

Словом, щедротам Орла краю немає. А жаль, — край давно треба було б покласти!

О. ГОЛУБ.

Житомирська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Колгоспники села Тишківки склали пісеньку:

Тече річка невеличка з цукрокомбінату.
А в колгоспі нашім стогнуть воли
і телята.

Як бачиш, пісня коротенька, але змістовна. У двох рядках розказано про все: про те, що Капітанівський цукрокомбінат випускає куди попало отруєну вапном воду, яка потрапляє навіть до колгоспного ставу;

і про те, що колгоспна худоба, напившись отруєної води, хворіє.

Але директора комбінату т. Віткуна наша пісня не хвилює. Він, напевне, чекає, коли до цієї пісні в Цукротресті напишуть музику — танцювальну, спеціально для т. Віткуна.

ПОПЕНКО,
голова виконкому сільради.
НЕГОДА,
секретар.

Златопільський район,
Кіровоградської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (256) (на украинском языке). Підписано до друку 25.II. 1953 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 01133. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 556. Тираж 125.000 прим.

Доктор філософії — англійський піп Уїльям Сноу заявив, що світові загрожує не третя світова війна, а перенаселення, і тому тільки епідемії, голод, атомні бомби врятують людство.

(З газет).

Мал. В. СЛИЩЕНКА

— Потрудіться, чада мої, на благо всевишнього!